

Mihai Eminescu - Prezentare generala

Nascut la 15 ianuarie 1850 la Botosani, cel care avea sa devina "poetul nepereche" al literaturii romane, debuteaza in 1866 cu poezia De-as avea, in revista Familia, al carei director era Iosif Vulcan.

Intre anii 1866-1869 insoteste in turneele prin tara, trupa de teatru a lui Mihai Pascaly, este apoi sufleur si copist in trupa lui Iorgu Caragiale, fiind apoi angajat ca sufleur la Teatrul National Bucuresti, unde il va cunoaste pe Ion Luca Caragiale. Este o perioada in care se sedimenteaza legatura cu folclorul, cu literatura populara: "Povesti si doine, ghicitori, eresuri, / Ce fruntea-mi de copil o-nseinara, / Abia-ntelese, pline de-ntelesuri".

Mihai Eminescu se inscrie in 1869 la Facultatea de Filosofie din Viena, ca student extraordinar, unde audiaza cursuri de filosofie, economie politica, drept, medicina, limbi romanice, pana in 1872. La Viena cunoaste pe Ioan Slavici, de care-l va lega o stransa prietenie, pe Iacob Negruzzi si Veronica Miele.

Anul 1870 este anul debutului in revista Convorbiri literare, cu poezia Venera si madona. Acest debut marcheaza o lunga perioada de colaborare cu cenaclul Junimea si revista Convorbiri literare, conduse de Titu Maiorescu, respectiv, Iacob Negruzzi.

In decembrie 1872 pleaca la Berlin ca student, unde audiaza cursuri de istorie, filosofie, economie politica si drept, dar nu-si da examenele.

Publica in aceasta perioada in paginile revistei indrumate de Maiorescu numeroase poezii - Epigonii, Memento mori, Mortua est, inger si demon, Panorama desertaciunilor, Floare albastra -, basmul Fat-Frumos din lacrima, nuvela Sarmanul Dionis. Tot in aceasta perioada lucreaza la marile sale creatii: Glossa, Oda (in metru antic), Luceafarul.

Maiorescu ii cere in 1874 sa-si dea doctoratul in filosofie (pentru a fi numit profesor universitar la Iasi), lucru care nu se va intampla pentru ca spre sfarsitul anului Eminescu se intoarce in tara, unde va fi numit director al Bibliotecii Centrale din Iasi.

Continua sa publice in Convorbiri literare: imparat si proletar, Melancolie, Lacul, Dorinta, Singuratate si altele.

Este pe rand revizor scolar (cu acest prilej il cunoaste pe Ion Creanga, care-i va deveni cel mai bun prieten), redactor la Timpul impreuna cu I. L. Caragiale si Slavici.

Publica in 1881 ciclul Scrisorilor si continua sa lucreze la poemele Luceafarul, Mai am un singur dor.

Anul 1883 aduce publicarea singurului volum antum de Poezii de a carui aparitie se ocupa Titu

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Maiorescu. Din pacate, acest an marcheaza si debutul bolii lui Eminescu. Vor urma ani grei pentru poet, momentele de boala alternand cu tot mai putine momente de luciditate. Continua sa publice poezii incepute sau scrise in perioada studiilor berlineze.

Trece intr-o alta stare a existentei la 15 iunie 1889, an in care, spre regretul intregii lumi literare, cade "steaua cu noroc" a celui care "nu credea sa-nvete a muri vreodata"

Creatia eminesciana poate fi structurata in trei mari etape: etapa creatiilor de adolescenta (1866-1870); etapa colaborarii de inceput cu revista Convorbiri literare (1870-1876) si etapa marilor creatii (1876-1887).

Universul poetic eminescian este greu de explorat si de sistematizat. Criteriile in functie de care se poate face o clasificare sunt diferite pentru ca, asa cum spune Calinescu, "Poezia isi are universul ei asa cum un continent are fauna si flora lui".

Izvoarele de inspiratie ale poetului au fost diverse: mitologia, folclorul si istoria noastra, filosofia indica, filosofia grecilor antichi, poezia si filosofia europeana, in special cea germana prin care a filtrat intregul lui sistem poetic.

Marile teme ale creatiei eminesciene sunt: timpul, cosmicul, istoria, natura si iubirea. Ele sunt dezvoltate printr-o multitudine de motive care "dezvaluie o apartenenta preponderenta la tipul de sensibilitate si fantezie creatoare romantica. De acolo vine sau intr-acolo ne duc floarea albastra si lacul si luna si teiul si noaptea si obsesia motivului oniric, si calatoria cosmica si ingerul si demonul, si titanul, si zburatorul si atatea altele" -afirma Zoe Dumitrescu-Busulenga.

Timpul este supratema poeziei eminesciene: "Viermele vremurilor roade in noi"; este obsesia intregii lui creatii. Bivalenta lui (timp etern -timp efemer) naste tensiunea lirica in fiecare vers. Cosmicul este prezent cu toate elementele sale: cerul, infinitul, soarele, luna, stelele, luceferii, muzica sferelor, zborul intergalactic, haosul, geneza, extinctia. Natura capata noi valente, este cadru fizic, fundal pentru reveria romantica {Melancolie}, dar si paradis terestru {Dorinta}, personaj mitic {Revedere} sau realitate metafizica {Mai am un singur dor}.

Istoria este prilej de meditatie romantica asupra societatii contemporane decadente prin antiteza cu vremurile glorioase, asupra conditiei omului de geniu, asupra solitudinii omului superior in fata inechitatilor sociale si a unei societati corupte.

Iubirea devine pretext de meditatie asupra conditiei umane, este vazut ca sentiment fundamental care poate reface unitatea primordiala a acestei lumi, este factorul cosmogenetic care naste permanent lumea ("punctul de miscare") si de aceea este inseparabila de natura si cosmos; iubirea este destin si nu aventura .

Criticul Garabet Ibraileanu afirma ca: "Eminescu a fost un organism complet. A avut totul, toata gama senzatiilor, imaginatia completa, inteligenta inalta. El a concentrat in sine varstele omenirii si varstele omului. Emotiv si imaginativ ca un primitiv, naiv si curios ca un copil, nou in fata universului, el a fost in acelasi timp inarmat de cunostinte ca un invatat si abstractor de idei ca un metafizician."

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

In eternitate toti nemuritorii sunt contemporani, creatia lor sincronizandu-se armonios cu fiecare generatie si epoca. Eminescu a exprimat intregul univers existential al fiintei noastre nationale.

"Eminescu a fost intaiul care a vorbit cu Dumnezeu romaneste si Dumnezeu l-a inteles" - spune foarte frumos poetul Nicolae Dabija.